
kapitola prvá

keby sme vedeli...

že deti radikálne zmenia náš rozvrh

Živo si pamätám na nedeľné ráno, keď sa narodila naša dcéra. Zobudím sa a počujem, ako mi Karolyn vraví, že má kontrakcie.

„Čo to znamená?“ pýtam sa jej.

„Myslím, že je to tu.“

„Naozaj?“

„Áno, mali by sme ísť do nemocnice.“

Nahádzal som na seba oblečenie a už sme boli na ceste do nemocnice. Ani ja, ani ona sme nikdy predtým nezažili pôrod dieťaťa. Obaja sme sa tešili s nemalou naivitou v srdci.

Vtedy sme boli manželmi tri roky a na dieťa sme boli pripravení – aspoň sme si to mysleli. Odjakživa sme plánovali mať deti. Keď sme spolu ešte len chodili, Karolyn mi prezradila, že by chcela mať päť chlapcov. (Pochádzala z početnej rodiny.) Bol som do nej zaľúbený až po uši a hneď som ju uistil, že budem súhlasiť s čímkoľvek, čo povie.

Nemal som ani potuchy, čo vravím.

V to ráno som však bol na naše prvé dieťa pripravený. Nevedeli sme, či to bude chlapček alebo dievčatko. Viem, dá sa tomu veriť len ťažko, ale v tom čase ešte neexistovala sonografia. Nikto nepoznal pohlavie dieťaťa až do chvíle, kým neprišlo na svet. Musím sa priznať, že môjmu nadšeniu to len pridávalo.

Nebudete mi tiež veriť, že v tých pradávnych časoch muži do pôrodnej sály nesmeli. Sestry už boli zrejme unavené z ratovania

odpadávajúcich manželov. Uzniesli sa teda, že bude lepšie, ak zostanú v čakárni. Lekár mi dokonca povedal, že to pár hodín potrvá a že ak chcem, môžem si odskočiť do kostola odkázať kázeň a potom sa vrátiť. Vraj to určite stihnem, času je dosť. (Vedel, že som pastorm v malom cirkevnom zbore v meste.) Tento návrh ma zaskočil. Potom som si povedal: prečo nie? Aspoň môžem zboru oznámiť našu veľkú novinku.

*Pochopili sme, že
porodiť dieťa a starať
sa o dieťa sú dve
rozdielne veci.*

A tak som išiel. Na konci kázne som povedal: „Dnes ráno vás nebudem zdravieť pri dverách, pretože pred pár hodinami som Karolyn zaviezol do nemocnice. Dieťaťko je už na ceste a ja bežím späť do nemocnice.“ Zo ženskej časti publika som vycítil tiché výčitky, že som v nemocnici nezostal, no treba pamätať na to, že som len počúvol lekára.

Keď som sa neskôr vrátil do nemocnice, v čakárni bol pokoj. O desať minút neskôr do miestnosti vtrhla zdravotná sestra a vyhĺkla: „Gratulujem, je to dievčatko!“ Nasledoval som ju až na pôrodnú sálu, kde som uvidel naše bábätko na hrudi mojej Karolyn. Poznamenala: „Je to dievčatko. Nedá sa nič robiť.“ Zvláštne, čo sú ľudia v takých chvíľach schopní povedať. Vravím jej: „Viem, že si chcela chlapca, ale to vôbec nevadí! Ja som šťastný, že máme dievčatko!“ Lekár poznamenal, že onedlho si ma úplne obmotá okolo prsta. Mal pravdu!

O dva dni neskôr sme si naše bábätko zobrali domov. V tom čase sme pochopili, že porodiť dieťa a starať sa o dieťa sú dve rôzne veci. Neskoré spontánne výjazdy do zmrzlinárne boli oveľa jednoduchšie, keď bolo dieťa ešte v brušku. Všetko bolo v skutočnosti jednoduchšie, keď bolo dieťa ešte v brušku. Dieťaťko sme museli kímiť oveľa častejšie, než som si myslel. Karolyn sa rozhodla prvých pár mesiacov dojsť. Chcem vás povzbudiť, aby ste toto rozhodnutie prekonzultovali